

Sygn. akt III KK 256/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Jarosław Matras

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **M. S. i G. Ś.**

skazanych z art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 4 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 4 stycznia 2012 r. r.

uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. umarza postępowanie karne prowadzone przeciwko M. S. i G. Ś. o przestępstwa z art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 2 k.k. i art. 12 k.k., a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył M. S. i G. Ś. o to, że w okresie od 2000 r. do dnia 16

marca 2005 r. w Ł., działając w warunkach czynu ciągłego, każdy z nich nabył od nieustalonych osób pochodzące z kradzieży i wymienione w zarzutach programy komputerowe (M. S. - osiem sztuk, G. Ś. 58 sztuk), tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W sprawie został oskarżony również J. E. T., lecz jego sprawa została rozpoznana odrębnie.

Wyrokiem nakazowym z dnia 4 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy uznał M. S. i G. Ś. za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, z tym, że uznał, iż każdy z nich stanowi wypadek mniejszej wagi i za przestępstwa te, na podstawie art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 2 k.k., skazał obu oskarżonych na kary grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 zł, na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych: od oskarżonego M. S. łączną kwotę 2650 zł, a od oskarżonego G. Ś. łączną kwotę 4564 zł – wraz z ustawowymi odsetkami, na mocy zaś art. 293 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie przedmiotów konkretnie wymienionych w kolejnych wykazach dowodów rzeczowych.

Wyrok ten w stosunku do obu oskarżonych uprawomocnił się bez wniesienia sprzeciwu i jego zaskarżenia w trybie zwykłym.

Obecnie wyrok ten zaskarżył Prokurator Generalny wniesioną na korzyść oskarżonych M. S. i G. Ś. kasacją, w której orzeczeniu temu zarzucił *„rażące naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., polegające na skazaniu M. S. i G. Ś., mimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., za popełnienie przestępstw z art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., których karalność ustała, co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.”* Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania wobec oskarżonych M. S. i G. Ś. na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Dokonując oceny zachowań M. S. i G. Ś. na płaszczyźnie art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 2 k.k. – innej, niż proponowana w akcie oskarżenia, gdzie jako naruszony wskazano art. 291 § 1 k.k. – Sąd Rejonowy przeoczył, że przyjęcie

przytaczanej kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów rodzi dalsze skutki prawne, wiążące się z przedawnieniem ich karalności. Skoro bowiem przestępstwa określone w wymienionych przepisach jako wypadek mniejszej wagi, są zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, to na uwadze mieć należało treść art. 101 § 1 pkt 4 k.k. Przepis ten stanowi, że karalność takiego przestępstwa ustaje, jeżeli od jego popełnienia upłynęło 5 lat, chyba że – jak wynika z unormowania art. 102 k.k. – w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie; wówczas bowiem karalność popełnionego przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Nadmienić jedynie wypada, że w realiach sprawy, z uwagi na treść art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109), ustanawiającego regułę intertemporalną, nie ma znaczenia treść poprzednich regulacji dotyczących przedawnienia, obowiązujących przed wejściem, z dniem 3 sierpnia 2005 r., w życie tej ustawy.

Uwzględnienie powyższego nakazywało wziąć pod uwagę, że dokonanie omawianych przestępstw zostało oskarżonym przypisane w okresie od 2000 roku do dnia 16 marca 2005 r., gdy tymczasem zarzuty ich popełnienia zostały im przedstawione w postanowieniach z dnia 14 marca 2011 r. (k. 144 i k. 154 - 155), ogłoszonych: M. S. w dniu 19 kwietnia 2011 r., a G. Ś. w dniu 25 marca 2011 r. Zestawienie przytaczanych dat – przy zważeniu, iż za istotny dla ustalenia czasu popełnienia czynu ciągłego traktuje się czas ostatniego z wchodzących w jego skład zachowań – nie pozostawiało więc wątpliwości, że postępowanie karne wszczęto przeciwko obu oskarżonym po upływie okresu 5 lat, biegnącego od chwili popełnienia przypisanych im przestępstw. Nastąpiło to zatem po ustaniu karalności za te czyny.

W powyższym świetle, Prokurator Generalny trafnie podnosi w kasacji, że do wydania wyroku nakazowego, skazującego M. S. i G. S. za przestępstwa, których karalność ustała, nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa materialnego - art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. Stwierdzenie powyższego nakazywało zatem uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i umorzenie prowadzonego przeciwko oskarżonym postępowania karnego.

